

1849 2den Beh. af Finantskouv. f. Finantsaaret fra 1ste April 1871 til 31te Marts 1872. 1850

lig ikke, at den ærede Rigsdagsmand, som er Hovedforslagsstiller for dette Forslag, (Berg) er den første Taler Tak skyldig for, at han fremhævede det som et Motiv til at gaae ind paa hans store Forslag, thi det forekommer mig dog virkelig at være saa indlysende, at det ikke staaer i allermindeste Forbindelse med dette Spørgsmaal, at det let seer ud som en Mangel paa bedre Grunde, naar man tager tiltakke med Noget, som ligger saa langt borte, at man ikke let kan faae fat i det. Den ærede Hovedforslagsstiller har imidlertid taget Villien til at understøtte ham til Indtægt og ikke brudt sig saameget om, hvad Resultatet var blevet deraf, idet han har søgt yderligere at udvikle denne Tanke; men derved forekommer det mig rigtigt nok, at ogsaa han er kommen i et Uføre, som det efter min Mening vil være vanskeligt for ham selv at rede sig ud af, og som jeg ialfald ikke har nogen Opfordring til i nogen særlig Grad at bidrage til at hjælpe ham ud af. Dette, at den langsomme Gang af den botaniske Haves Ordning skulde tilskrives den Omstændighed, at man har meent at ville tage Pengene dertil fra Communitetet, eller at man med Hensyn til en botanisk Have har maattet henvende sig til de Folk, der havde nogen Kundskab dertil, og som skulde benytte den, nemlig Professorerne ved Universitetet, at dette skulde være Noget, der kunde have nogen Indflydelse, synes dog i høieste Grad besynderligt. Hvad det ene angaaer, holder jeg mig overbevist om — og deri troer jeg ikke, at man vil modstige mig, — at, naar der bliver Spørgsmaal om at forlange et betydeligt Beløb, vil det altid være noget lettende, naar man kan paavise, at der fra en af de bestaaende Fonds er et Overskud, som kan afholde Udgiften, og jeg som Minister vil altid finde mig bedre situeret ved at kunne paavise et saadant Overskud at tage af, end reent ud at skulle forlange Pengene udredede af Statskassen. Denne Omstændighed maatte altsaa betragtes som Noget, der maatte være lettende til Udførelsen af Planen; derom troer jeg, at

Alle maae være enige. Men at man nu, naar der er Spørgsmaal om en botanisk Have, maa henvende sig til Universitetet og gennem Confistorium til de forskjellige Professorer — thi Confistorium har egentlig ikke selv taget synderlig Deel i Sagen, men det er jo de af det udnævnte sagkyndige Folk — er jo naturligt. Hvor meget man end kan have mod „sagkyndige Folk“, vil man dog vist indrømme, at det vilde være besynderligt, naar der er Spørgsmaal om en botanisk Have, da at vælge Andre end dem, der have bekræftet sig dermed. Man har altsaa henvendt sig til disse Sagkyndige, og der er fra Confistoriets Side slet ikke gjort nogen Vanskelighed i saa Henseende. Men naar man nu siger, at her seer man Ulykken, her seer man, hvorledes det har trukket ud i saamange Aar, saa skal jeg ikke fragaae, at Sager, der behandles i Comiteer, kunne være langtrukne, hvad enten det nu er Professorer eller Andre, der komme ind i disse Comiteer, men her ligger det jo lige for Diet — jeg havde nær sagt: lige for Ræsen — hvad Grunden er dertil; thi der er jo ikke Spørgsmaal om, at der kunde skee noget Endeligt i denne Sag, før Ordningen af Fæstningsterrainet havde fundet Steed ved Loven af 6te Juli 1867. Alt, hvad der laa forud for den Tid, kunde kun være en Forberedelse til den egentlige Ordning, og det kun endda forsaavidt, som man jo ikke kunde gaae videre end til at bestemme, at skulde man have en botanisk Have, saa var der afgjørende Grunde for at faae den lagt paa Glaciet, under Forventning af at noget Saadant vilde kunne lade sig gjøre. Jeg erindrer meget godt, og der er flere her, som maae kunne erindre det, at, naar man talte om Forventningen om noget Saadant, saa var dette Noget, som de Allersærreste havde nogen rigtig Tro paa vilde skee i en nær Fremtid, og det skylles jo virkelig ogsaa kun den Energi, hvormed denne hele Sag om Fæstningsterrainet blev bragt frem fra forskjellige Sider, at den blev ført igennem saa tidligt,